

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA

8. marca 2001

(Sociálne zabezpečenie pre migrujúcich pracovníkov - rakúsky systém poistenia proti riziku byť odkázaný na opateru - Klasifikácia dávok a zákonnosť podmienky bydliska z hľadiska nariadenia (EHS) č. 1408/71)

V prípade C-215/99,

ŽIADOSŤ na súdny dvor podľa článku 177 Zmluvy o Európskom spoločenstve (teraz článok 234 ES) predložená Krajským súdom (Landesgericht) Feldkirch, Rakúsko, na predbežné rozhodnutie v konaní prebiehajúcim pred týmto súdom medzi

Friedrichom Jauchom

a

Pensionsversicherungsanstalt der Arbeiter (Dôchodkovou poisťovňou zamestnancov)

o výklad článkov 10a(1) a 19(1) Nariadenia rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva, zmeneného, doplneného a aktualizovaného nariadením rady (ES) č. 118/97 z 2. decembra 1996 (Úradný vestník Európskych spoločenstiev 1997 L 28, s. 1),

SÚDNY DVOR,

zložený z týchto osôb: G. C. Rodríguez Iglesias, predseda, C. Gulmann, A. La Pergola, M. Wathelet, V. Skouris (predsedovia komôr), D. A. O. Edward, J. - P. Puissochet (spravodajca), P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues a C. W. A. Timmermans, sudcovia,

generálny advokát: S. Alber,

zapisovateľ: H. A. Rühl, hlavný správca,

po posúdení písomných pripomienok predložených v mene:

- rakúskej vlády, pánom C. Stix - Hacklom, pôsobiacim ako zástupca,
- nemeckej vlády, pánmi W. - D. Plessingom a C. - D. Quassowskim, pôsobiacimi ako zástupcovia,
- komisie Európskych spoločenstiev, pánmi P. Hillenkampom a C. Egererom, pôsobiacimi ako zástupcovia,

so zreteľom na správu pre pojednávanie,

po vypočutí ústnych pripomienok rakúskej vlády, zastúpenej pánom G. Hesseom, pôsobiacim ako zástupca; francúzskej vlády, zastúpenej pánom C. Bergeotom, pôsobiacim ako zástupca; holandskej vlády, zastúpenej pánom M. A. Fierstrom, pôsobiacim ako zástupca; vlády Spojeného kráľovstva, zastúpenej pánom E. Sharpstonom QC; a komisie, zastúpenej pánmi V. Kreuschitzom a C. Egererom, pôsobiacimi ako zástupcovia, na pojednávaní 25. októbra 2000,

po prerokovaní stanoviska generálneho advokáta na zasadaní 14. decembra 2000,

vynáša nasledujúci

rozsudok

1. Podaním zo 16. marca 1999, ktoré bolo doručené na súdny dvor 7. júna 1999, Landesgericht (Krajinský súd) Feldkirch požiadal súdny dvor o predbežné rozhodnutie podľa článku 177 Zmluvy o ES (teraz článok 234 ES) k otázke výkladu článkov 10a(1) a 19(1) nariadenia rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, na samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva, zmeneného, doplneného a aktualizovaného nariadením rady (ES) č. 118/97 z 2. decembra 1996 (Úradný vestník Európskych spoločenstiev 1997 L 28, s.1) („nariadenie č. 1408/71“).
2. Táto otázka bola predložená na pojednávaní medzi p. Jauchom a Pensionsversicherungsanstalt der Arbeiter, týkajúcom sa odmietnutia tejto poisťovne vyplatiť p. Jauchovi prídavok za opateru ustanovený podľa rakúskeho spolkového zákona o prídavku za opateru BGBI (Zbierka zákonov) I 1993, s. 110) („BPGG“).

Legislatíva spoločenstva

3. Článok 4(1) nariadenia č. 1408/71 uvádza:

„Toto nariadenie sa vzťahuje na celú legislatívu, ktorá sa týka týchto častí sociálneho zabezpečenia:

(a) nemocenské dávky ...;

(b) dávky v invalidite;

(c) dávky v starobe;

.....

4. Podľa článku 4(2a) nariadenia č. 1408/71 sa toto nariadenie vzťahuje na osobitné nepríspevkové dávky poskytované v rámci legislatívy alebo systémov odlišných od tých, ktoré sú uvedené v článku 4(1), ak účelom takýchto dávok je *inter alia* poskytnúť doplnkové, náhradné alebo pridružené krytie proti rizikám, ktoré patria do častí sociálneho zabezpečenia uvedených v článku 4(1).

5. Článok 10a(1) nariadenia č. 1408/71 ustanovuje:

„Bez ohľadu na ustanovenia článku 10a hlavy III sa osobám, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, poskytnú osobitné nepríspevkové peňažné dávky uvedené v článku 4(2a) výlučne na území členského štátu, v ktorom majú bydlisko, v súlade s legislatívou tohto štátu a za predpokladu, že takéto dávky sú uvedené v prílohe IIa. Takéto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska na vlastnú ťarchu.“

6. Príloha IIa k nariadeniu č. 1408/71, pod názvom „Osobitné nepríspevkové dávky“ uvádza v bode K, „Rakúsko“ v bode (b) túto dávku:

„Prídavok za opateru (Pflegegeld) podľa rakúskeho spolkového zákona o prídavku za opateru (Bundespflegegeldgesetz) s výnimkou prídavku za opateru poskytnutého inštitúciami úrazového poistenia, kde ide o zdravotné postihnutie spôsobené pracovným úrazom alebo chorobou z povolania“.

7. Nakoniec, podľa článku 19(1) nariadenia č. 1408/71, ktorý uvádza v hlave III tohto nariadenia:

„Zamestnaná osoba alebo samostatne zárobkovo činná osoba, s bydliskom na území iného členského štátu ako je príslušný štát, ktorá spĺňa podmienky legislatívy príslušného štátu na nárok na dávky....., dostáva v štáte, kde má bydlisko:

- (a) vecné dávky poskytované v mene príslušnej inštitúcie inštitúciou miesta bydliska v súlade s ustanoveniami legislatívy vykonávanej touto inštitúciou, tak ako keby bola poistená v nej;
- (b) peňažné dávky poskytované príslušnou inštitúciou v súlade s legislatívou, ktorú vykonáva. Avšak na základe dohody medzi príslušnou inštitúciou a inštitúciou miesta bydliska môže v mene príslušnej inštitúcie, v súlade s legislatívou príslušného štátu takéto dávky poskytovať inštitúcia miesta bydliska.

Vnútroštátna legislatíva

8. V Rakúsku od roku 1993 je účelom prídavku za opateru podľa zákona BPGG, ako sa uvádza v paragrafe 1 tohto zákona, poskytovanie opateru a pomoci, vo forme paušálnej platby, osobám odkázaným na opateru, na zlepšenie ich možnosti viesť nezávislý život, ktorý uspokojuje ich potreby. Paragraf 3(1) zákona BPGG, ktorý definuje osobný rozsah prídavku, uvádza *inter alia*, že osoby, ktorých sa to týka majú nárok na tento prídavok, ak majú prechodné bydlisko v Rakúsku.

9. Podľa paragrafu 22 zákona BPGG prídavok za opateru vyplácajú inštitúcie povinného dôchodkového a úrazového poistenia. Paragraf 23 zákona BPGG však ustanovuje, že štát má „refundovať“ inštitúciám zodpovedným za zákonné dôchodkové poistenie výdavky ustanovené podľa súčasného spolkového zákona na zvláštny príjmový účet, vytvorený v súlade s ustanoveniami o sociálnych poisťovniach, a na tomto účte je vedený prídavok za opateru, vecné dávky, cestovné výdavky, služby posudkového lekára a inú opateru, poplatky za poštovné zásielky, zodpovedajúci pomer správnych výdavkov a iné výdavky.

Hlavné konanie

10. Pán Jauch, nemecký občan, ktorého trvalým bydliskom vždy bolo mesto Lindau v Nemecku blízko rakúskych hraníc, pracoval v Rakúsku od mája 1941 do júna 1958, počas tejto doby bol povinne poistený, a potom od júla 1958 do novembra 1981, počas tejto doby bol dobrovoľne poistený v systéme rakúskeho dôchodkového poistenia. Takto ukončil spolu 480 mesiacov poistenia v Rakúsku a od 1. mája 1995 poberá starobný dôchodok vyplácaný Pensionsversicherungsanstalt der Arbeiter (Dôchodková poisťovňa zamestnancov).

11. Keďže pán Jauch ukončil doby poistenia v Nemecku iba v zanedbateľnom rozsahu, nedostáva z Nemecka žiadny dôchodok. Avšak od 1. septembra 1996 do 31. augusta 1998 na základe rozhodnutia z 28. novembra 1996 dostával dávky z nemeckého poistenia na opateru vyplácané Allegemeine Ortskrankenkasse (AOK) Bayern, Pflegekasse Lindau (Všeobecný miestny fond zdravotného poistenia pre Bavorsko, Fond pre opateru Lindau). Táto inštitúcia prestala vyplácať tieto dávky odkazujúc na rozsudok súdneho dvora v prípade C-160/96 *Molenaar* (1998) ECR I-843.

12. Rozhodnutím zo 7. septembra 1998 Dôchodková poisťovňa pre zamestnancov zamietla nárok pána Jaucha na prídavok za opateru podľa BPGG. Nakoľko príslušné orgány v Rakúsku a v Nemecku mu takto zamietli nárok na prídavok v súvislosti s tým, že je odkázaný na opateru, pán Jauch začal súdne konanie proti týmto zamietnutiam v oboch členských štátoch.

13. V rakúskom konaní pred Landesgericht Feldkirch (Krajinským súdom) žalovaná strana na hlavnom pojednávaní uviedla, že žaloba sa má zamietnuť z toho dôvodu, že prídavok za opateru podľa BPGG je výslovne uvedený v prílohe IIa nariadenia č. 1408/71 ako osobitná nepríspevková dávka v zmysle článku 10a tohto nariadenia, na ktorú majú nárok iba osoby s bydliskom v danom členskom štáte.

14. So zreteľom na osobitné okolnosti, za akých opatrenia na financovanie prídavku za opateru nadobudli účinnosť, so zodpovedajúcim zvýšením príspevkov na nemocenské poistenie Landesgericht (Krajinský súd) si nie je istý v tom, či prídavok za opateru je fakticky osobitná nepríspevková dávka v zmysle článku 4(2a) v spojení s článkom 10a nariadenia č. 1408/71.

15. Landesgericht Feldkirch (Krajinský súd) preto rozhodol zastaviť konanie a predložiť súdnemu dvoru nasledujúcu otázku na predbežné rozhodnutie:

„Je v rozpore s článkom 19(1) Nariadenia rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva, v jeho súčasnej verzii, že nárok na prídavok za opateru podľa rakúskeho spolkového zákona o prídavku za opateru (BPGG) (BGBl. 110/1993), v jeho súčasnej verzii, závisí na tom, či osoba odkázaná na opateru má prechodné bydlisko v Rakúsku?“

Otázka predložená na predbežné rozhodnutie.

16. Touto otázkou sa vnútroštátny súd v zásade pýta, či sa prídavok za opateru podľa BPGG môže považovať za osobitnú nepríspevkovú dávku v zmysle článku 10a nariadenia č. 1408/71, ktorý ustanovuje, že daným osobám sa má poskytnúť táto dávka výhradne na území členského štátu, v ktorom majú bydlisko, a v súlade s legislatívou tohto štátu, alebo či podmienka bydliska pre poskytnutie tejto dávky je v rozpore s článkom 19(1) nariadenia č. 1408/71 a príslušnými ustanoveniami iných dielov kapitoly 1 hlavy III tohto nariadenia.

17. Ako sa uvádza v odseku 6 vyššie, prídavok za opateru je zahrnutý do zoznamu osobitných nepríspevkových peňažných dávok v zmysle článku 4(2a) nariadenia č. 1408/71 v prílohe IIa tohto nariadenia. Rakúska vláda tvrdí, že zahrnutie dávky do tohto zoznamu stačí na to, aby bola klasifikovaná ako osobitná nepríspevková dávka. Svoju argumentáciu zakladá na rozhodnutiach v prípade C-20/96 *Snares* [1997] ECR I-6057, v prípade C-297/96 *Partridge* [1998] ECR I-3467 a v prípade C-90/97 *Swaddling* [1999] ECR I-1075. V odseku 30 prípadu *Snares* súdny dvor tvrdil, že uvedenie legislatívy o prídavku na živobytie pre osoby so zdravotným postihnutím v prílohe IIa nariadenia č. 1408/71 sa má akceptovať ako určujúce na to, že dávky poskytnuté podľa tejto legislatívy sú osobitné nepríspevkové dávky. V odseku 31 prípadu *Partridge* a v odseku 24 prípadu *Swaddling* súd použil túto analýzu na určenie právneho režimu upravujúceho prídavok na opatrovanie pri zdravotnom postihnutí a prídavok na podporu príjmu. Malo by sa tiež vziať na vedomie, že v týchto troch prípadoch nebola predmetom diskusie otázka charakteru príslušných dávok ako osobitných nepríspevkových dávok..

18. Článok 4(2a) nariadenia č. 1408/71 sa týka „osobitných nepríspevkových dávok“, ktoré sú poskytované podľa legislatívy odlišnej od tej, ktorá sa vzťahuje na tradičné časti sociálneho zabezpečenia uvedené v článku 4(1) tohto nariadenia, alebo dokonca patria pod sociálnu pomoc a zdravotnú pomoc výslovne vylúčenú z rozsahu nariadenia č. 1408/71 článkom 4(4), ale ktoré sa napriek tomu, predsa len môžu zaradiť do rámca sociálneho zabezpečenia, na ktorý sa uplatňuje toto nariadenie, ak ich účelom je poskytnúť doplnkové, náhradné alebo pridružené krytie proti rizikám, ktoré patria do častí sociálneho zabezpečenia uvedených v článku 4(1) nariadenia.

19. Okrem toho, článok 10a nariadenia č. 1408/71 vyhradzuje osobitné nepríspevkové peňažné dávky uvedené v článku 4(2a) nariadenia osobám, ktoré majú na území členského štátu bydlisko, za predpokladu, že tieto dávky sú uvedené v prílohe IIa tohto nariadenia.

20. Keďže súdny dvor rozhodoval zhodne (pozri napríklad prípad 284/84 *Spruyt* [1986] ECR 685, odseky 18 a 19), ustanovenia nariadenia č. 1408/71, prijaté na účinnú realizáciu článku 51 zmluvy o Európskom spoločenstve (teraz po zmene a doplnení článok 42 ES) sa musia vysvetľovať v zmysle cieľa tohto článku, ktorým je prispieť k čo najväčšej novej slobode pohybu migrujúcich pracovníkov. Cieľ článkov 48 a 49 Zmluvy o Európskom spoločenstve (teraz po zmenách a doplneniach články 39 ES a 40 ES), článku 50 zmluvy o Európskom spoločenstve (teraz článok 41 ES) a článku 51 zmluvy by sa nedosiahol, keby v dôsledku uplatňovania svojich práv na slobodu pohybu pracovníci stratili výhody sociálneho zabezpečenia, ktoré im

zaručuje legislatíva jedného členského štátu, najmä tam, kde tieto výhody predstavujú protihodnotu príspevkov, ktoré zaplatili.

21. V tomto kontexte je prípustné, aby zákonodarné orgány spoločenstva schválili ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od zásady exportovateľnosti dávok sociálneho zabezpečenia (pozri *inter alia* *Snares*, odsek 41). Odchylné ustanovenia tohto druhu, akými sú ustanovenia článku 10a nariadenia č. 1408/71, sa musia presne vysvetľovať. To znamená, že sa môžu uplatňovať iba na dávky, spĺňajúce podmienky, ktoré definujú. Z toho vyplýva, že článok 10a možno uplatňovať iba na dávky, ktoré spĺňajú podmienky definované v článku 4(2a) nariadenia č. 1408/71, teda sú to dávky, ktoré sú aj osobitné aj nepríspevkové a sú uvedené v prílohe IIa tohto nariadenia.

22. Súdny dvor preto musí preskúmať, či dávka, ktorá je premetom sporu na hlavnom konaní a ktorá je uvedená v prílohe IIa nariadenia č. 1408/71, je osobitná a nepríspevková.

Osobitná dávka

23. Zatiaľ čo nemecká vláda a komisia súhlasia s tým, že prídavok za opateru je dávkou, na ktorú sa vzťahuje nariadenie č. 1408/71, rakúska vláda tvrdí, že je to opatrenie, ktoré tvorí súčasť jej politiky sociálnej pomoci. Je toho názoru, že riziko byť odkázaný na opateru má bližšie k riziku „chudoby“ než k riziku „choroby“.

24. Súdny dvor však už rozhodol v tejto veci v prípade *Molenaar*. Rozhodol, že ustanovenia týkajúce sa poskytnutia nemeckých dávok poistenia na opateru udeľujú príjemcom zákonom definované právo a že tieto dávky, cieľom ktorých je zlepšenie zdravotného stavu a kvality života ľudí odkázaných na opateru, sú v zásade určené na doplnenie dávky nemocenského poistenia.

25. V súlade s precedentným právom súdneho dvora je možné dávku považovať za dávku sociálneho zabezpečenia do tej miery ako je poskytovaná príjemcom, bez akéhokoľvek individuálneho a ľubovoľného posudzovania osobných potrieb, na základe právne definovaného postavenia a vzťahuje sa na jedno z rizík jednoznačne uvedených v článku 4(1) nariadenia č. 1408/71 (prípady 249/83 *Hoeckx* [1985] ECR 973, odseky 12 to 14; prípad C-356/89 *Newton* [1991] ECR I-3017; prípad C-78/91 *Hughes* [1992] ECR I-4839, odsek 15; a *Molenaar*, odsek 20). Na základe tohto precedentného práva, berúc do úvahy podstatné znaky nemeckých dávok poistenia za opateru, súdny dvor rozhodol v odseku 25 prípadu *Molenaar*, že tieto dávky sa majú považovať za „nemocenské dávky“ vo význame článku 4(1)(a) nariadenia č. 1408/71 a, v odseku 36 tohto rozsudku, že sa majú považovať za „peňažné dávky nemocenského poistenia“, ako je uvedené *inter alia* v článku 19(1)(b) tohto nariadenia.

26. V prípade vo veci hlavného konania, hoci prídavok za opateru môže mať odlišný právny režim na vnútroštátnej úrovni, napriek tomu má rovnaký charakter ako nemecké dávky poistenia na opateru v prípade *Molenaar*, a obdobne sa poskytuje na základe právne definovanej situácie.

27. Po prvé, podľa paragrafu 3(1) BPGG, nárok na prídavok za opateru prináleží iba príjemcom dôchodku, ktorí utrpeli pracovný úraz alebo majú chorobu z povolania, alebo príjemcom dôchodku podľa Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (Všeobecný zákon o sociálnom poistení). Po druhé, podľa paragrafov 22 a 23 zákona BPGG sú inštitúcie povinného dôchodkového a úrazového poistenia v prvom rade zodpovedné za vyplácanie prídavku, pričom zo spolkového rozpočtu sa im následne výdavky v tejto súvislosti uhrádzajú.

28. Podmienky pre poskytnutie prídavku za opateru a spôsob, ako je financovaný, nemôžu mať vplyv na zmenu charakteru prídavku za opateru, ako sa uvádza v rozsudku v prípade *Molenaar*, v ktorom bolo rozhodnuté, že účelom dávok tohto typu je doplnenie dávok nemocenského poistenia, ku ktorému sú navyše organizačne viazané, na zlepšenie zdravotného stavu a kvality života ľudí odkázaných na opateru (*Molenaar*, odsek 24). Za týchto okolností, napriek vlastnej charakteristike, tieto dávky sa musia považovať za „peňažné nemocenské dávky“ vo význame článku 4(1)(a) a (b) nariadenia č. 1408/71 (*Molenaar*, odsek 25). Za týchto okolností nie je dôležité, že účelom prídavku za opateru je poskytnutie finančného doplnku, so zreteľom na osoby, ktoré sú odkázané na opateru, k dôchodku vypláčanému na inom základe, ako je choroba. Takže, či je tento prídavok príspevkový alebo nepríspevkový, ako nemecká vláda okrem toho konštatuje, musí sa považovať za peňažnú „nemocenskú dávku“ v zmysle článku 4(1) nariadenia č. 1408/71, a preto nespadá pod článok 4(2a) tohto nariadenia.

Nepríspevkové dávky

29. Pokiaľ ide o spôsob financovania prídavku za opateru, cieľom zákona BPGG, ktorý ho zaviedol, bolo vytvoriť systém, ktorý zabezpečí, aby všetkým osobám odkázaným na opateru boli poskytované jednotné peňažné dávky v celom Rakúsku, a tým by sa dopĺňalo pokrytie sociálneho rizika byť odkázaný na opateru, ktoré je už zabezpečené na regionálnej úrovni v niektorých *spolkových krajinách*.

30. Zákon BPGG ďalej ustanovuje, že prídavok sa financuje federálne podľa postupu opísaného v odseku 27 vyššie. Takto v prípade vo veci hlavného konania sú peňažné dávky najprv vyplácané zákonnými inštitúciami dôchodkového a úrazového poistenia, a odsek 23 BPGG ustanovuje, že sumy takto vyplatené týmito inštitúciami sú potom uhradené z federálnych fondov. Na úrovni rozpočtu rakúska vláda uvoľnila fondy potrebné na tieto výdavky znížením federálneho príspevku na dôchodkové poistenie. Aby sa vyrovnalo toto zníženie, príspevok na nemocenské poistenie splatný dôchodkovými poisťovňami sa znížil o rovnakú sumu, ako zníženie federálneho príspevku na dôchodkové poistenie.

31. Komisia však po prvé, je toho názoru, že financovanie fakticky znášajú osoby poistené v systéme sociálneho zabezpečenia, pretože kvôli kompenzácii zníženia príjmov nemocenského poistenia sa zvýšili príspevky na toto poistenie v r. 1993. A po druhé, že prídavok za opateru týmto spôsobom financovaný ide na prospech iba osôb so sociálnym poistením.

32. So zreteľom na posledný uvedený argument je nutné uviesť, že žiadny princíp alebo ustanovenie legislatívy spoločenstva nezakazuje legislatíve členského štátu zaviesť odlišné systémy sociálnej ochrany pre rôzne sociálne alebo zamestnanecké

kategoríe. Skutočnosť, že iba osoby poistené v systéme sociálneho zabezpečenia dostávajú prídavok za opateru ustanovený zákonom BPGG, nestačí sama o sebe na stanovenie toho, aby bola táto dávka financovaná z ich príspevkov do nemocenského poistenia, hoci na základe rozsudku v prípade *Molenaar* sa prídavok považuje za „nemocenskú dávku“. Žiaden predpis legislatívy spoločenstva nezakazuje vnútroštátnej legislatíve upravovať samostatne riziko byť odkázaný na opateru a financovať ho odlišne od ostatných nemocenských dávok.

33. Pokiaľ však ide o zvýšenie príspevkov do nemocenského poistenia, rakúska vláda sama uznáva, že to bolo rozhodnutie kvôli kompenzácii zníženia finančných prevodov príspevkov z inštitúcií dôchodkového poistenia do inštitúcií nemocenského poistenia; zámerom tohto zníženia bolo zase zníženie federálnych príspevkov do dôchodkového poistenia na vhodnú úroveň, aby sa uvoľnili potrebné zdroje na financovanie nového prídavku za opateru. Financovanie tejto dávky sa preto umožnilo zvýšením príspevkov nemocenského poistenia, bez zmeny nemocenských dávok, dávok v starobe a úrazových dávok. Väzba, hoci nepriama, s príspevkami nemocenského poistenia je zakomponovaná v tom, že odňatie zdrojov z nemocenského poistenia sa vykonáva z príspevkovej časti príjmov. Prídavok za opateru má preto príspevkový charakter.

34. Prídavok za opateru preto nespĺňa podmienky článku 10a nariadenia č. 1408/71, podľa ktorého osobitné nepríspevkové dávky uvedené v článku 4(2a) tohto nariadenia sa poskytujú výhradne osobám s bydliskom v členskom štáte, v ktorom sú vyplácané.

35. Z toho vyplýva, že v súlade s ustanoveniami článku 19(1)(b) nariadenia č. 1408/71 a zodpovedajúcimi ustanoveniami ostatných dielov kapitoly 1 hlavy III tohto nariadenia, prídavok za opateru, ktorý sa má považovať za peňažnú nemocenskú dávku, sa musí poskytovať bez ohľadu na členský štát, v ktorom osoba, odkázaná na opateru a ktorá vyhovuje ostatným podmienkam pre príjem dávky, má bydlisko.

36. Za týchto okolností odpoveď na predloženú otázku musí byť taká, že je v rozpore s článkom 19(1) nariadenia č. 1408/71 a zodpovedajúcimi ustanoveniami ostatných dielov kapitoly 1 hlavy III tohto nariadenia, aby nárok na prídavok za opateru podľa zákona BPGG, podliehal podmienke, že osoba odkázaná na opateru musí mať prechodné bydlisko v Rakúsku.

Náklady

37. Náklady vzniknuté vládam Rakúska, Nemecka, Francúzska a Spojeného kráľovstva a komisii, ktoré súdu predložili pripomienky, sú nevymáhateľné. Keďže toto konanie je pre strany na hlavné konanie krokom v spore začatom pred vnútroštátnym súdom, rozhodnutie o nákladoch je vecou tohto súdu.

Z tohto dôvodu

SÚDNY DVOR

v odpovedi na otázku, ktorú mu predložil Landesgericht Feldkirch (Krajinský súd Feldkirch) 16. marca 1999, rozhodol takto:

S článkom 19(1) Nariadenia rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva, zmeneného, doplneného a aktualizovaného nariadením rady (ES) č. 118/97 z 2. decembra 1996 a zodpovedajúcimi ustanoveniami iných dielov kapitoly 1 hlavy III tohto nariadenia je v rozpore so skutočnosťou, aby nárok na Pflegegeld (prídavok za opateru) podľa Bundespflegegesetz (rakúsky spolkový zákon o prídavku za opateru) podliehal podmienke, že osoba odkázaná na opateru musí mať zvyčajné bydlisko v Rakúsku.